

Tālā viešņa

MIRDZA POLIKĒVIČA SĀK TURNEJU ANGLIJĀ

Tiem, kas par latviešu kopību grib domāt globālos mērogos, gandarījumu varētu dot mūsu mākslinieku un gara darbinieku sirojumi — Andrejs Eglītis ar Zivertu cieņojušies Austrālijā, Zebranska ar Ritu Dzilnu koncertēja Eiropā, pirmā arī Austrālijā. Nu pienākusi reize apsveikt Anglijā tālu viešņu no dzīvo un rosīgo Austrālijas latviešu vidus — dziedātāju Mirdzu Polikēviču, kas ie brauc Londonā nākamās nedēļas sākumā virknei koncertu Anglijas latviešu centros. Dziedātāja pēdējos mēnešos uzturējās Vācijā, kur kopā ar vijolnieku Alfredu Dunkeli un viņa kundzi pianisti piedalījās LCK rīkotajā turnejā. Pa starpām dziedātāja paspējusi apciemot arī Franciju un Itāliju, turpinot skoloties un iedziedāt skaņu lentā veselu virkni latviešu komponistu darbu Štutgartes raidītājam.

Polikēviča pieder latviešu dziedātāju trimdas paaudzei. Atceros, ka pirmo reizi viņas vārdu minēja Volfgangs Dārziņš pirms gadiem desmit. Kādā vēstulē viņš mudināja noklausīties tai pašā Štutgartes raidītājā jaunu, mūzikālu un intelligentu latviešu dziedātāju, kas dziedāšot — no visām lietām — manaš dziesmas. Nodomāju, ka bez pārējām īpašībām viņai jābūt arī krietni daudz drosmes. Noklausīties toreiz neizdevās, jo, kā tas mēdz notikt, ceturtdaļstundu pirms raidījuma Augustdorfas nometnē izdzisa elektrība, un atjaunojās pēc raidījuma. Kopš tā laika Polikēviča paspējusi atstāt Vāciju un ierīkoties Sidnejā, kur viņas vīrs ir plaukstoša zeltkaļa veikala īpašnieks. Pati viņa arvien rosīgi koncertējusi latviešu sarīkojumos un visai bieži arī austrāliešiem, koncertos un raidījumos. Un arvien kaut kas viņas programmā bijis citāds nekā parastā rutinas koncertā — kāda reti dziedāta dziesma, jauns autors, norādot uz mošu garu, vēlēšanos pavērt mūzikālās izteiksmes apvāršņus. Anglijas turnejai gan dziedātāja izvēlējusies „pārbaudītus” autorus, sākdama ar

mūžam zaļo Emīli Dārziņu un neiedama tālāk par Jāni Zālīti, bet arī tad viņai līdz pārsteigumi — dažas Jāņa Mediņa pēdējo gadu dziesmas, kurās to autors, paturēdams savas būtiskās īpašības — plūsmīgo melodisko līniju un īpatos harmoniskos virknējumus — rāda jaunu savas šķietami neizmējamās izdomas pusi.

Mūsu jau gandrīz bistami klusajā sabiedriskajā dzīvē Polikēviča dos gaidītu svaiģumu, aizstādama iecerētās, bet nereālizējamās Kultūras dienas. Gādāsim, lai jaunās un tālās viešņas koncertos būtu daudz un vērīgu klausītāju!

A. Jērums.

Mirdza Polikēviča